

Uwe Martin Schmidt:

Mint egyháznak, van-e elhívásunk a misszióra?

(előadás)

Ezt a címet, mint témát tűzték ki nekem erre az ülésre. Mielőtt megválaszolnánk ezt a kérdést, egyes fogalmakat tisztáznunk kell.

1. Exegetikus megjegyzések

A „misszió” szó a Bibliában így nem fordul elő. Sehol nincs megírva, hogy missziói munkát folytassunk. Ez a szó a latin nyelvből származik és ahogy tudjuk azt jelenti „küldeni, küldetés”. Ez a görög „apostellein” fordítása latinra „mittere”, amiből aztán a mi „misszió” szónk keletkezett.

Anélkül, hogy exegetikus csekélyiségekre szeretnénk kitérni, itt valamit alapvetően meg kell állapítanunk:

Hogyha például általánosan az úgynevezett „missziói parancsról” beszélünk (Mt 28 és Mk 16), felmerül a kérdés, hogy a „menjete el szerte az egész világba...” általánosan kell értenünk, úgyhogy ez az íge minden keresztyénre minden időben vonatkozik-e, és hogy itt parancsról van-e szó, amit talán ha nem méltatunk figyelemre büntetést von maga után.

Az exegetikus probléma abban rejlik, hogyha a Mt 28-at és a Mk 16-ot általánosan, és minden időben érvényesnek értelmezzük, akkor akik a missziót folytatják, akik misszionálnak, azok tehát apostolok. Mert az Úr csak az apostolokat hívja össze a hegyen. Alapvető különbség van az apostolok (Pál apostol későbbi elfogadásával) és minden más keresztyén között, akik valaha éltek. Az apostolok a feladatukra, megbízásukra külön ki lettek választva, ők Jézus Krisztus életének a tanúi és mindenekelőtt a feltámadásnak. Ők elhivattak, hogy várják a Szent Lelet. Rendkívüli adottsággal lettek felruházva. Ez volt az a kis csoport, amelyik

Jeruzsálemből kiindulva „az egész világba” és „minden teremtménynek” kellett vinni az evangéliumot.

Nos, ha általánosan értelmezve a Mt 28-az és a Mk 16-ot azokra is vonatkoztatjuk, akik később lettek keresztyének, és ezzel magunkra is (ha a Bibliát szó szerint és komolyan vesszük, és ezt remélem) problémánk támad.

Aki ezt mondja: „nekünk misszionáriusoknak kell lennünk, hiszen parancsunk van”, az tulajdonképpen ezt mondja: „én apostol vagyok”, vagy úgy mondhatnám, hogy azt képzelem, ugyanazon a lépcsőfokon áll, mint a feltámadás tanúi. Ő nem egy a sok közül Isten országa épületében, ahol a sarokkő – Krisztus – által elrendelve az apostolok és a próféták képezik az alapot, hanem maga akar lenni az épület alapköve. Azonkívül neki aztán a pünkösdi egyházban vagy a karizmatikus mozgalomban lenne a helye. Hogyha például a Mk 16, 15-17-et általánosan missziói parancsnak értjük, akkor a következő verseket is magunkra kell vonatkoztatnunk: A kiküldötteket ezek a jelek követik: új nyelveken szólnak, mérges kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik ... és így tovább. Hogyha a 15. és a 16. verset magunkra vonatkoztatjuk, akkor a 17. és 18. verssel ugyanezt kell tennünk. Hogyha ez a parancs nekünk szól, akkor csak azt mondhatjuk, hogy nem vagyunk igazi apostolok.

Én itt ma nem szeretnék egy „tesztet” végezni és mindnyájunkkal arzént itatni, hogy a tesztelés által megtudjuk, hogy a „missziói parancs” nekünk szól-e. A pünkösdistáknak ugyanúgy igazuk lenne, hogyha minden igazi keresztyéntől és misszionáriustól a nyelveken szólást kívánnák.

Vagy kritikusoknak kell lennünk és azt mondjuk, hogy az első versek nekünk szólnak és a következők nem, azonban akkor a Biblia szövegét egymástól elszakíthatjuk és minden önkényes lesz, vagy azt mondjuk: az úgynevezett missziói parancs az Úr szava az apostolaihoz 11 + 1-hez (Pál későbbi választása által) és ők ezt a megbízást betöltötték, és az Ige nem ránk vonatkozik. Ezzel egyúttal a nyelveken szólás, a jelek és csodák kérdése meg van oldva. Ami talán nekünk idegennek tűnik, az egészen a 18. századba a mindkét helyre lévő uralkodó nézet. A régi egyház, a re-

formátorok, az orthodoxia soha nem látták ezt másképpen. A mai nézetünk a misszióra még nagyon fiatal.

„Azonban az apostolok egyáltalán nem érték el az egész világot és minden teremtményt, ők messzire eljutottak, de mégsem mondhatták el mindenkinek az Igét”, kifogásolhatná valaki. Szeretnék két bibliai helyet feltüntetni a Kolosséiakhoz írt levélből Kol 1,6 és Kol 1,23. A kolosséiak hallották az apostoltól, hogy az evangélium eljutott hozzájuk, ahogyan AZ EGÉSZ VILÁGON is gyümölcsöt terem és a 23. versben, hogy maradjanak meg az evangéliumban, amelyet hallottak, amely hirdetett MINDEN TEREMTMÉNYNEK az ég alatt. Egy fejezetben úgy a Mt 28-ban, mint a Mk 16-ban is a még élő apostol, mint beteljesedett valóságot veszi tekintetbe. A Szent Lélek kiontatásával, Jeruzsálembe, Galileába és a pogányokhoz való átmenetbe az Ige valóra vált, igazság lett. Az evangélium a jó hír, hogy a bűnösök örökké élhetnek érdem nélkül, kegyelemből, mert Isten a Krisztus az adóslevelet eltérte a Golgotán, most itt van. Megtörtént, amit az atyák vártak és reméltek. Az idő vége bekövetkezett. Pál az úgynevezett missziói paran-csot úgy érti, mint azt, ami ő volt.

2. A misszió a történelemben

Az evangélium az apostolok által való hirdetésével, az Úr újra eljövétele előtt, megtörténik az utolsó üdvtörténeti esemény, amely a legfontosabb is. az evangélium most az egész világban van. Mint egy parfüm, betölti az összes helyet, függetlenül attól, hogy az egyes embert az apostolok szólították meg, vagy nem. A kegyelem Igéje itt van. Az Ige most cselekszik, amit akar. Magának az Igének van ereje, képessége, hogy azt tegye, amit akar. Az Úr Jézus azt mondja: „A gyülekezetemet magam akarom építeni”. Ezt ő velünk, vagy nélkülünk teszi a kiválasztó Igével, ami élő, erős (hatalmas) és élesebb, mint a mi minden emberi fáradozásunk. Mielőtt a misszió téma a 18. századtól a mai értelmezéséhez jutott, mint feladat minden keresztyénnek és mint parancs, az Isten Igéje mégis elterjedt

A reformációban nem volt a „misszió” fogalom és nem ismerte a missziói parancsot, nem fejlesztett ki misszióstratégiát, és az evangélium mégis hatalmasan és erősen elterjedt, mint a széltől hajtott tűz. Az igazi lelki ébredés és az evangélium elterjedése az az Isten tette az Igéje által és nem a mi cselekvésünk következménye. Ez nem valakinek az akaratán és futásán múlik, hanem Isten könyörületén (irgalmán).

Hogyha a pelagianizmus a 18. századba visszatér, és aztán tartja magát, az emberek elkárhoznak, mert nem misszionálunk és a hívő ember ezzel egy szolgálati nyomás alá kerül, a bibliai alap elvész.

A mai misszió fogalom a mindenkori időből ered a felvilágosodásban és a pietizmusban, ami szintén a felvilágosodás gyermeke és nem a reformáció gyermeke, az egyes ember a középontba lép. Az egyes ember fontos, őt kell elérni, felvilágosítani, tevékeny teremtménnyé felnevelni, ennek egyházi az értelme, őt megszólítani, okos bibliai érvekkel meggyőzni, az egyén tudatosan dönt, és aztán maga lesz a felvilágosító, miközben másokat „világosít fel”. A romantizmusban feltűnt a szeretet sok érzelemmel. Hogy más szeretett emberbatárokra elérjünk, misszionáltunk. Könnyekre került sor és átértzett kegyességre. Úgy, mint a világ romantikusai, kis bibliai körökben találkoztak és közösségeket képeztek. A 19. század végén a kolóniák és az imperializmus korában a világmisszió a kolóniák missziójává lett. Az evangelizációkban „betérteket” csináltak. Mint egy gyárban. Egy minta szerint mindenki egyformán. A világmisszió átvitte a kolóniakor szellemét az alárendelt országokra és misszióilag meghódította a kontinenseket. A mai individualizmus és pszichologizmus idejében, amelyben mindenki azt kérdezi „mi van nekem ebből és mit hoz ez nekem” az evangelizáció megpróbálja személyesen megszólítani az egyes embert, a szükségleteihez fordul, elmondja, mit hoz neki, és milyen jól megy majd a sora, hogyha keresztyén lesz. A hirdetés megmutatja: az embernél fel akarják ébreszteni a szükség érzetét az evangélium iránt, reklámot csinálnak, eladási módszereket keresnek, célcsoportokat, piackutatást végeznek.

Minden idő megjelöli a hirdetést és az nem azt jelenti, hogy ezáltal az emberek igaz hitre jutnak és fölépül az egyház.

Hogyha a mai feladatunkról érdeklődünk, akkor ezeket a dolgokat világosan meg kell ismernünk. Nem segít, hogy ha azt mondjuk: „nekünk missziót kell folytatnunk”. Nem segít nekünk, hogyha sablonokat használunk és utánozzuk, amit mások már csináltak, egy embernek sincs hasznára, ha egy programot tervezünk és a kezünkbe köpünk. Sok egyház és kör megpróbál iskoláztatások által, akciók, imaéjszakák és analízisek folytán missziót folytatni. Hogyha mindezt jól is gondoljuk, mélyebbre kell előrenyomulnunk, ha lelkileg tovább akarunk jutni. Sem az Úrnak, Isten Országának, az egyháznak és saját magunknak sem használ, ha ide állók és felkiáltók: „végre valamit csinálnunk kell”.

3. Konzekvenciák:

Ha valaki most eljut ide és azt gondolja, hogy mentegetheti a lustaságát és restségét (tehetetlenségét) a fent mondottal, az helytelenül értett engem. Nekünk szabad és kell valamit tennünk, az evangélium szóljon, legyen reménységünk, hogy az Isten Országa kiszélesedik, azonban minden az Írás egészséges alapján és nem a mi saját elképzelésünk szerint. Mi fel vagyunk szólítva, hogy újból és állandóan alá vessük magunkat az élő és irányító Isten Igéjének, hogy ezáltal többek legyünk, mint munkatársak, akik egy rövid lejáratú akcionizmusra vállalkoznak és utána pedig a kiindulóponton álljunk, vagy ha balsiker ér, akkor összetörjünk. A mai időnkre arra vagyunk felszólítva, hogy lelki és nem metodikus feleletet találjunk. Egyes tippeket adhatnék nektek, hogyan lehet missziót folytatni a gyülekezetekben és az egyházban, mit tegyünk és mit hagyjunk el. Mi munkacsoportokat alakíthatnánk és terveket és célokat megfontolhatnánk. Az egyházi újságban megfogalmazhatnánk felhívásokat. Az a lényegen semmit sem változtatna, mi a halott csontokkal megtelt sírokra új festést tennénk. A halott a smink által nem lesz újra élővé és az oszlás szagát egy pár csepp parfümmel nem tudjuk eltakarni.

Nagy hiba lenne, hogyha a lelki szegénységünket és az egyházunk lelki életének hanyatlását vak aktivitás által betakar-nánk. Még ha egyes prozelitákat erőszakkal meg is nyernénk ez a valóságos egyházi helyzeten semmit sem változtatna.

Hogyha az apostolok ideje elmúlt, aztán felmerül a kérdés, hogyan terjedjen az evangélium? A Bibliában látjuk, ez milyen élő és organikusan történik. Az apostol a keresztről szóló Igét prédikálja (gyermeki egyszerűséggel, módszerek nélkül) és bízik benne, hogy Isten az ember szívét felnyitja. Ha ez megtörténik, a választottak az Ige köré összegyűlnek, gyülekezetet képeznek, beiktatják a presbitereket. Most mindenki egyetemes papságban él a tehetsége szerint. Isten gyermeke világosság a hegyen, só a földön és nem kell annak lenni. Ne legyünk apostolok, de legyünk készek a felelősségre mindenkihez, aki talajt követel a reménység-nek, ami bennük van, mondja a Biblia. Ha a bűnös, aki az evangé-liumban megtapasztalta az Isten kegyelmét, az életét éli, bizony-ságra kerül sor és a világosság elterjedésére. A családban, a hiva-tásban és az élet minden területén a szeretet, amit a kiválasztott bűnös kapott, kifelé nyomul. Ő szeretni fogja az ellenségeit (nem azért mert kell neki és mert ezzel meg akarja nyerni az embereket, hanem), mert ez felel meg az ő új lényének. Ő másképpen fog élni és reagálni.

Soha nem a nagy prédikációk és a tömegmozgalmak voltak azok, amelyek az evangéliumot elterjesztették. Kiindulva az elő-ször alapított gyülekezetekből, más emberek és helyek kíváncsiak lettek és az evangélium elérte őket. A történelemben így terjedt el az Ige, és így terjed még ma is. Ha az emberek a bűnösökkel együtt megalázkodnak, ha felismerik, hogy nem jobbak, mint má-sok, ha megélik Krisztus szeretetét és az új Országának a törvé-nyeit, akkor terjed az evangélium. Mégpedig kényszer nélkül és anélkül, hogy magunkat is kényszerítve érezzük. Isten méltóknak tart minket a tehetségünk szerint – az Ő feladatát egyedül alakítani, azonban Neki nincs ránk szüksége. Ő nélkülünk is eléri céljait. Neki „misszióspecialistákra” sincsen szüksége, akiknek különös tehetségük és képesítésük lenne. Ez a katolikus tévedés, ami mé-lyen bennünk van. A világi és az egyházi megkülönböztetése. A

prédikálás, a misszió, az imádkozás, az éneklés az egyházi, és az élet többi része, a maradék a világé. A kegyes körök aztán azt mondják, többet kell imádkoznunk, Bibliát olvasni, evangelizálni. Csak aki így szolgál, az szolgál az Úrnak. Közben az egész életünknek egy bizonyyságnak kellene lenni. És a szolgálóleány az istállóban (ahogy Luther mondja), aki a tehenet feji, ezt ugyanúgy Isten dicsőségére teheti, mint a prédikátor, vagy a misszionárius.

Csak ha az egész életünk meg van jelölve a meg nem érdemelt kegyelemmel és kiválasztással, amelyet az evangélium megígér, akkor vagyunk az élő Isten tanúi. Nem a mi akaratunkon és a futásunkon múlik, nincsenek módszerek és stratégiák. A változás nem tömeg-, vagy erő által történik, nem felhívások, felszólítások és képesítések által

Ha felismerjük is, hogy a tagok száma csökken az egyházban, hogy azért „kell valamit tennünk”, ez tévedésbe vezet. Mi nem azért evangelizálunk, hogy az egyháztagokat odavezessük, nem – hogy az egyházat megmentjük, nem – hogy az embereket megmentjük, nem azért, mert elhívva érzem magam. Nem az ember, nem az egyház, nem a szolgálat áll a középpontban, hanem az Úr és a tisztelete. Tekintetünket rólunk el kell fordítani és Őrá irányítani. Ebben rejlik az evangélium egészséges és biblikus terjesztésének a kulcsa.

Záró következtetések

A fent mondottak alapján szeretnénk egyes dolgokat gondolat-fellendülésként továbbadni. Hogy néz ki az előbb mondotakkal most a megbízásunk (feladatunk) mint egyház?

Hogyha a felszólítások, felhívások, intések, figyelmeztetések és erőfeszítések a misszióra a saját erőnkől nem segítenek, vagy csak nem valódi keresztyéneket állítanak elő, ha Isten Igéje az evangélium által elterjed, miközben az emberek hallják az Igét, és a gyülekezeti tagokon és a megváltott életükön felismerik, hogy ez az igazság, akkor a kérdésünknek a megoldása egyszerűbb, mint gondoljuk.

„Az egyház”, mint olyan nem létezik. Vannak egyes tagok Krisztus testén, akik egy történelmileg fejlődött egyházban vagy gyülekezetben élnek. Itt kell elkezdenünk. Az értelmetlen, ha egy gyülekezetben embereket akarunk megnyerni a missziós munka által, ha maga a lelkész nem hisz a Bibliában, a presbiterek összeveszve és az ige nem élő. Mi magunk csak aztán leszünk szavahihető (hiteles) tanúkká, ha azt (szavak nélkül is) tudjuk közvetíteni, amit a saját életünk meghatároz.

Aki magát nem vallja bűnösnek és az ajándékozott bűnbánat alatt újból meg nem tapasztalja az evangélium erejét, az azt tehet, amit akar. Ebből nem terem gyümölcs. Azonban ha az egyes ember bűnbánatot tarthat, ha ma a szünetben odamész a kollégához, akit nem tudsz elviselni és akiről rosszat beszélsz, és szívedből megbocsátasz neki, aztán kezd a világosság világítani. Hiszen mindnyájan tudjuk, mit találunk az egyház vezetésében, az egyházmegyékben, a gyülekezetekben, a parókiákon. Az egy mocsár nem megbocsátott bűnökkel, pénzsóvársággal, gyűlölettel, intrikákkal, hatalmi harccal, felfuvalkodottsággal, durvasággal. Nekem hiányzik a hit, hogy az Úr most bűnbánattal ajándékoz meg minket, és mi mindnyájan egymás karjaiba esünk és térdre borulunk, habár az Úr ezt is ajándékozhatja.

Kezdjük el magunknál, és ne várjuk mástól. Én el akarom kezdeni és egy testvéremnek megbocsátani, őt különbnek tartani saját magamnál, én nemcsak megbocsátani, de felejteni is akarok. A világosság, ami aztán a sötétségünk hátterén keletkezik, másokat megvilágít és tered ad az igazi evangéliumnak.

A reformáció, az igazi ébredés mindig így kezdődött. Az egyes ember bűnbánata és meghajlása és az ajándékozott megbocsátásból és örömből kifolyólag a felebarát felé való odafordulás, ahogy az Úr is felénk fordul. A világ felismeri ezt és az Ige felé fordul.

Minden prédikációnk és tevékenységünk értelmetlen, hogyha ezt nem tesszük Isten rendje szerint. Azért nem szólítalak fel benneteket, hogy valamiféle akciókat kezdjete el és egy felkiáltást rendeztetek az egyházunk megmentéséért.

Ha felszólítlak titeket, akkor arra, hogy egyesek menjenek a belső szobájukba, engedjék magukat bűnbánattal megajándékozni, ezt aztán megélni, és ha ez még olyan kis kezdet is. a mustármagnyi igazi bűnbánatból, a töredelemből, a kis magból, ami a meghalás által gyümölcsöt hoz, az erőtlenségből erő támad.

Hogy az egyházunk abban a helyzetben van-e, hogy a mai időben is hirdesse az evangéliumot, az a te szívedben dől el.

Ez volt és egy minden időben az egyházi biblikus kezdet a misszió számára Isten szíve szerint. Az Igének változatlan az ereje, engedd magadra Isten kegyelmét és térj meg, tartsál bűnbánatot. Ez a kezdete s az alapja a feladatunk, a megbízásunk betöltésének.